

скы правила, послѣ Священно то писаніе съставлявать непрѣложно законодательство въ Православнѣ тѣ черковѣ, кое то Тя съхранява и всегда ще съхранява непоколебимо; защо то сжщѣтъ Духъ Святый, който е слѣзълъ на Апостолы тѣ, просвѣщавалъ е и прѣемници тѣ имъ Святѣ тѣ Отци, въ управленіе то на вѣвѣреннѣ тѣ имъ черковѣ Божіѣ. А кога то въ последующе то столѣтіе Римска та черкова, движима отъ честолюбіе то на свои тѣ пѣрвосвященници, които сж желали да присвоѣтъ, несвойственно то на Христіанство то, всемірно духовно единовластіе, (както Цареградскый тѣ Патріархъ въ честитѣ тѣ Османскѣ държавѣ днесъ иска да заварди неправедноусвоено то си владичество надъ Българѣ тѣ), начинла да отстапня отъ пѣрвобытнѣ тѣ чистотѣ на догматъ тѣ за происхожденіе то на Святаго Духа, и отъ прѣданіята на Святѣ тѣ Отци, кои то измѣнявала своеволно съсъ власть тѣ и высокый тѣ авторитетъ на силны тѣ въ онова врѣмя Папы, тогава Въсточна та православна черкова испѣрво ѣ е обличявала чрѣзъ свои тѣ главатарѣ; нѣ като римскы тѣ пѣрвосвященници останжли непрѣклонны въ свое то отстапваніе: тогава Въсточна та Католическа черкова, за да съхрани православіе то въ своѣ тѣ му пѣрвобытнѣ цѣлостъ и чистотѣ тѣ, прѣкъснала е съюзъ тѣ съ Римскѣ тѣ черковѣ. Отъ тогава ся продължава това печално раскѣсваніе, отъ врѣмято на кое то Римска та черковѣ